în poze), pe cînd cei de față așteptau în tăcere. În sfîrșit, do
spuse :

— Toată lumea a cîștigat și toți trebuie să capete premi

— Dar cine împarte premiile? întrebară cîteva glasuri
cor.

— Ea, firește! răspunse dodo arătînd spre Alice, și toa
gloata se îngrămădi în jurul ei, strigînd care mai de ca

— Premiile! Premiile!

Alice nu avea idee ce să facă și, în desperare de cauză, bă
mîna în buzunar și scoase o cutie de bomboane (din fericir
apa sărată nu pătrunsese în cutie!) pe care le împărți drept pr
mii. Erau tocmai cîte una de cap.

— Și ei i se cuvine un premiu! strigă șoarecele.

— Firește, aprobă dodo foarte serios.

— Ce mai ai în buzunar? o întrebă apoi dodo, întorcîndu-
spre ea.

— Numai un degetar, răspunse Alice, îmbufnată.

— Dă-l încoace, i-l ceru dodo.

Se îngrămădiră din nou cu toții în jurul ei și dodo îi înmî
degetarul în mod solemn, spunîndu-i:

— Binevoiți a accepta acest degetar elegant!

Cînd isprăvi această scurtă cuvîntare, toată lumea izbuc
în urale.

Alice găsi comedia asta foarte caraghioasă, dar pentru c
cei de față aveau un aer atît de serios, ea nu îndrăzni
rîdă și, cum nu-i dădea în gînd ce să spună, făcu o plecăciu
și luă degetarul cu un gest cît mai solemn.

Apoi mîncară cofeturile, ceea ce dădu loc la oarecare zarv
păsările cele mari se plînseră că bomboanele sînt prea mici
nu le simt gustul, iar păsările cele mici se înecară cu bomboane

care erau prea mari pentru ele. Cei de față fură nevoiți
păsările pe spate ca să le ajute să înghită. Lucrurile se l
în sfîrșit, și toți se așezară în cerc, după care rugară pe
să le mai povestească ceva.

— Mi-ai făgăduit să-mi spui povestea vieții tale — îi
Alice — și cum se face de urăști... *C.* și *P.*, adăugă ea în
de teamă să nu-l supere din nou.

— Ah ! ce lucru lung și trist! oftă șoarecele, priv
coada.

Alice crezu că vorbește despre coadă și de aceea îl î
mirată:

— Bine, bine, lungă văd eu că este, dar de ce spui că e